

MATTHEÛS

18:18

Binden en ontbinden als het gezag om Gods normen in de gemeente te handhaven.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/18-18

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De context en verkeerde uitleg van binden	5 min	3
2	Wat de Griekse formulering werkelijk zegt	3 min	6
3	Binden en ontbinden als rabbijnse termen	6 min	8
4	De leer van apostolische successie	5 min	11
5	Apostolisch gezag in de Schrift	4 min	14
	Om verder te lezen		16

1

De context en verkeerde uitleg van binden

In Mattheüs 18 spreekt Jezus tot Zijn discipelen. In deze context heeft Hij het over het herstellen van hen die verloren zijn geraakt. In de verzen 10 tot en met 14 heeft Hij gezegd dat Gods houding tegenover de verloren zondaar lijkt op die van een herder die een schaap is kwijtgeraakt. Hij gaat er ijverig op uit om dat schaap te vinden, omdat hij om het welzijn ervan geeft. Hij rust niet voordat hij het gevonden heeft, en wanneer hij het vindt, verheugt hij zich enorm.

Jezus zegt:

Ik zeg u dat er evenzo blijdschap zal zijn in de hemel over één zondaar die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtvaardigen, die de bekering niet nodig hebben.

LUKAS 15:7

Vervolgens spreekt Jezus in de verzen 15 tot en met 17 van hetzelfde hoofdstuk over de manier waarop wij betrokken moeten raken bij het herstellen van zulke afgedwaalde schapen. Hij spreekt specifiek over een geval waarin een broeder tegen je zondigt, of iemand tegen je zondigt, en over hoe je hem moet herstellen. Hij zegt dat je hem eerst onder vier ogen moet benaderen. Als je hem daarmee niet terugwint, als hij zich niet bekeert, dan ga je met een paar andere getuigen naar hem toe. Als dat niet werkt, moet het een zaak worden die onder de aandacht van de hele gemeente komt. Als hij niet

naar de terechtwijzing van de gemeente wil luisteren, moet hij beschouwd worden als iemand die helemaal geen christen is. Hij moet beschouwd worden, zoals Jezus het uitdrukte:

Maar als uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga naar hem toe en wijs hem terecht tussen u en hem alleen; als hij naar u luistert, hebt u uw broeder gewonnen. Maar als hij niet naar u luistert, neem er dan nog een of twee met u mee, opdat in de mond van twee of drie getuigen elk woord vaststaat. Als hij niet naar hen luistert, zeg het dan tegen de gemeente. En als hij ook niet naar de gemeente luistert, laat hij dan voor u als de heiden en de tollenaar zijn.

MATTHEÛS 18:15-17

Nu, in hoofdstuk 18 vers 18, onmiddellijk na dit gedeelte, zei Jezus:

Voorwaar, Ik zeg u: Alles wat u op de aarde bindt, zal in de hemel gebonden zijn; en alles wat u op de aarde ontbindt, zal in de hemel ontbonden zijn.

MATTHEÛS 18:18

Hier staan een paar interessante verzen, en het kost in elk geval enige moeite om vers 18 te begrijpen, waar Jezus zei:

Ik verzeker jullie dat alles wat jullie op aarde binden, in de hemel gebonden zal worden, en alles wat jullie op aarde losmaken, in de hemel losgemaakt zal worden.

Dit vers is identiek aan iets wat Jezus twee hoofdstukken eerder heeft gezegd. In hoofdstuk 16 zegt Hij in vers 19 onder vier ogen precies hetzelfde tegen Petrus. Dit is Mattheüs 16:19. Er staat:

En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en wat u bindt op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en wat u ontbindt op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.

MATTHEÛS 16:19

Deze passage in hoofdstuk 16 en die in hoofdstuk 18 hebben aanleiding gegeven tot veel speculatie over wat hier nu werkelijk wordt beloofd: binden en ontbinden.

Tegenwoordig bestaat er in de gemeente een populaire opvatting dat het deel uitmaakt van de geestelijke strijd dat wij leren de boze geesten te binden. Sommigen geloven dat wij de territoriale geesten boven afzonderlijke gebieden of steden moeten identificeren. Als wij ze eenmaal hebben geïdentificeerd, moeten we ze binden om hun activiteiten te belemmeren. Wanneer er op die manier over het binden van geesten wordt gesproken, is dat idee zeker ten minste gedeeltelijk gebaseerd op deze verzen:

Alles wat jullie op aarde binden, zal in de hemel gebonden worden.

Er moet echter op worden gewezen dat dit vers niet voorkomt in de context van enige bespreking van geestelijke strijd. Er worden geen demonen genoemd en er worden geen territoriale geesten genoemd. Er is beslist reden om eraan te twijfelen dat deze verzen iets te maken hebben met de praktijk die ik zojuist heb beschreven. Als dat wel zo is, en wij inderdaad boze geesten moeten binden, wat betekent het dan om ze los te laten? Binden wij ze voor een poosje en laten we ze daarna weer vrij? Of laten wij andere geesten los?

Sommige mensen doen dat, of ze denken tenminste dat ze het doen. Ik heb mensen in gebed horen zeggen: 'Ik bind je, satan, en ik laat de engelen van God los om dit of dat te doen.' Wanneer ze dat doen, hebben ze ongetwijfeld het gevoel dat ze doen wat dit vers aanbeveelt. Ik denk echter dat dit zeer misplaatst is en dat het een zeer onjuiste opvatting weergeeft van wat er in deze passage wordt gezegd.

Over Jezus' uitspraak:

2

Wat de Griekse formulering werkelijk zegt

Alles wat jullie op aarde binden, zal in de hemel gebonden worden, en alles wat jullie op aarde losmaken, zal in de hemel losgemaakt worden, moeten wij een paar dingen opmerken. Allereerst staat het er in het Grieks niet zoals ik het zojuist heb voorgelezen. Ik lees uit de New King James Version, en die volgt de bewoording van de oudere King James Version vrij nauwkeurig. Maar sommige moderne vertalingen hebben het Grieks correcter vertaald. Ik zeg dit niet als kritiek op de King James of de New King James. Iedereen kan dit zelf bewijzen door het Griekse Nieuwe Testament te bekijken.

In het Griekse Nieuwe Testament staat er niet:

Voorwaar, Ik zeg u: Alles wat u op de aarde bindt, zal in de hemel gebonden zijn; en alles wat u op de aarde ontbindt, zal in de hemel ontbonden zijn.

MATTHEÛS 18:18

Er staat:

Alles wat jullie op aarde binden, zal in de hemel al gebonden zijn, en alles wat jullie op aarde losmaken, zal in de hemel al losgemaakt zijn.

Merk je daar het verschil in betekenis? Als ik zeg:

Alles wat jullie op aarde binden, zal in de hemel gebonden worden, dan klinkt het alsof jij iets op aarde in gang zet en de hemel daarop reageert en het bekrachtigt. Als ik bijvoorbeeld hier op aarde iets bind, dan zal God, omdat ik dat heb gedaan, vervolgens in de hemelse gewesten iets doen wat daarmee overeenkomt. Maar dat staat er niet. In het Grieks staat er:

Alles wat jullie op aarde binden, zal al gebonden zijn.

Met andere woorden, de hemel heeft het al tot stand gebracht. Jij doet het nu op aarde. Jij brengt op aarde tot stand wat in de hemel al is gedaan. Dat zou erop wijzen dat, wat Jezus hier ook specifiek bedoelt, het gaat om het op aarde handhaven van een werkelijkheid die in de hemel al vaststaat. Zo luidt het in het Grieks feitelijk:

Alles wat jullie op aarde binden, zal datgene zijn wat in de hemel al gebonden is, en wat jullie op aarde losmaken, zal in de hemel al losgemaakt zijn. Als dat zo is, wijst het er beslist op dat het niet gaat om de apostelen die iets in de hemel in gang zetten, of om God Die daarop reageert en het bekrachtigt. Het gaat erom dat de apostelen en de gemeente datgene doen waardoor op aarde werkelijkheid wordt wat in de hemel al werkelijkheid is. Weet je nog dat Jezus zei: wanneer je bidt, zeg dan onder andere dit:

Laat Uw Koninkrijk komen, en wat is dan de volgende regel?

Uw wil geschiede, zoals in de hemel zo ook op de aarde.

MATTHEÛS 6:10

Er is al een werkelijkheid in de hemel, en door onze gebeden moeten wij proberen op aarde de werkelijkheid tot stand te brengen die al in de hemel bestaat:

En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en wat u bindt op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en wat u ontbindt op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.

MATTHEÛS 16:19

Dit wijst er voor mij op dat het binden de vorm van gebed zou kunnen aannemen, of dat het ontbinden de vorm van gebed zou kunnen aannemen. Want door gebed nodigen wij God uit om op aarde de dingen te vestigen die Hij in de hemel al heeft gevestigd. Maar wat betekenen binden en ontbinden nu precies?

3

Binden en ontbinden als rabbijnse termen

Velen geloven, en ik zou mezelf onder hen moeten rekenen, dat Jezus taal of woordgebruik hanteert waarmee de apostelen vertrouwd waren. En niet alleen zij, maar de Joden in het algemeen. Binnen de Joodse godsdienst waren er Joodse leraren die rabbi's werden genoemd, en de rabbi's hadden hun eigen manier van spreken en hun eigen woordgebruik. In het gewone taalgebruik van de Joden bond een rabbi soms iets of ontbond hij het. Daarmee werd bedoeld dat hij in zijn onderwijs een bepaalde activiteit wel of niet toestond.

Stel bijvoorbeeld dat een Jood zich afvroeg of iets geoorloofd was, omdat de Bijbel zegt dat je op de sabbat geen last mag dragen. Stel dat een Jood niet wist wat een last was. Wat nu als ik een houten been draag? Draag ik dan een last op de sabbat? De ene rabbi zou misschien zeggen: 'Nee, je mag op de sabbat best een houten been dragen.' Een andere zou misschien zeggen: 'Nee, dat is inderdaad het dragen van een last op de sabbat. Je mag op de sabbat geen houten been dragen.' Van de eerste rabbi zou worden gezegd dat hij die activiteit had ontbonden, omdat hij haar toestond. Van de andere rabbi zou worden gezegd dat hij haar had gebonden, omdat hij haar niet toestond. Dat is de taal van de rabbi's: een activiteit ontbinden betekende haar toestaan; haar binden betekende haar beperken of niet toestaan.

Als Jezus dat woordgebruik overnam, was het bij alle Joden bekend, ook bij de discipelen. Hij zei tegen de discipelen:

Alles wat jullie op aarde binden, zal in de hemel al gebonden zijn, en alles wat jullie op aarde losmaken, zal in de hemel al losgemaakt zijn.

Wijst dat er dan niet op dat Hij het volgende bedoelt? Jullie zullen op aarde toestaan wat de hemel al toestaat, en activiteiten verbieden of niet toestaan die de hemel zelf niet toestaat. Het punt is dat de discipelen, wanneer zij de gemeente moreel of ethisch onderwijs zouden geven, eenvoudigweg zouden herhalen wat God Zelf in de hemel al had bepaald. In die hoedanigheid zouden zij in de gemeente de normen handhaven die God in de hemel al had bepaald.

De apostelen zijn trouwens degenen tegen wie dit werd gezegd. We lezen nergens dat dezelfde belofte of uitspraak werd gedaan aan een grotere groep dan alleen de apostelen. De eerste keer dat Jezus deze uitspraak deed, deed Hij die blijkbaar alleen tegen Petrus. In Mattheüs 16 zei Hij tegen Petrus:

En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en wat u bindt op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en wat u ontbindt op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.

MATTHEÛS 16:19

Petrus lijkt daar de enige te zijn tegen wie Jezus spreekt. Maar in Mattheüs 18 geldt de uitspraak voor al Zijn toehoorders, en in dat geval waren dat toevallig alle apostelen.

Dat roept de vraag op of dit een algemene belofte is die voor alle christenen geldt, of dat Jezus sprak over een bijzonder gezag dat de apostelen binnen de gemeente zouden hebben, dat wil zeggen in hun onderwijzende functie. Wanneer de apostelen de gemeente zouden gaan onderwijzen, vormgeven en organiseren, en normen en maatstaven voor de gemeente zouden vaststellen, bevonden zij zich in de positie om in de gemeente op aarde die normen en maatstaven te vestigen die in de hemel al Gods normen en maatstaven waren. Deze uitspraak zou erop wijzen dat de gemeente verplicht zou zijn het onderwijs van de apostelen te erkennen als onderwijs met hemels gezag.

We weten dat in Handelingen 2 op één dag drieduizend mensen tot bekering kwamen. We lezen over deze mensen die tot bekering waren gekomen:

We lezen over deze mensen die tot bekering waren gekomen dat zij dagelijks onderwijs van de apostelen ontvingen.

Ze leerden van de apostelen wat het betekende om christen te zijn en als christen te leven. Dat kwam waarschijnlijk doordat men erkende dat de apostelen deze bijzondere opdracht van Christus hadden: zij waren degenen die de normen van de hemel in de gemeente op aarde zouden handhaven, en hun onderwijs was de manier waarop zij dat kennelijk deden.

De directe context van deze specifieke uitspraak is dat Jezus sprak over het onder de tucht stellen van een lid van de gemeente dat zondigde en zich niet wilde bekeren, hoewel het daarmee al een aantal keren geconfronteerd was. In het vers vóór het vers dat we nu bespreken, zei Jezus:

Als hij niet naar hen luistert, zeg het dan tegen de gemeente. En als hij ook niet naar de gemeente luistert, laat hij dan voor u als de heiden en de tollenaar zijn.

MATTHEÛS 18:17

Met andere woorden, we hebben het over een situatie waarin een ingrijpende en belangrijke stap wordt gezet. Een lid van de gemeente dat een goede reputatie als lid had, maar nu in zonde leeft en zich niet wil bekeren wanneer het met die zonde wordt geconfronteerd, wordt niet langer beschouwd als lid van de gemeente, niet als lid van het lichaam van Christus, en wordt beschouwd als een heiden en een tollenaar.

Je zou kunnen zeggen: ‘Wie heeft het recht om zo over iemand te oordelen?’ Misschien zouden we kunnen zeggen: de apostelen. Dat zou de reden kunnen zijn waarom Jezus juist in deze context tegen hen zegt:

Voorwaar, Ik zeg u: Alles wat u op de aarde bindt, zal in de hemel gebonden zijn; en alles wat u op de aarde ontbindt, zal in de hemel ontbonden zijn. Verder zeg Ik u dat, als twee van u op de aarde iets, wat dan ook, eenstemmig verlangen, het hun ten deel zal vallen van Mijn Vader, Die in de hemelen is. Want waar twee of drie in Mijn Naam bijeengekomen zijn, daar ben Ik in hun midden.

MATTHEÛS 18:18-20

Daarmee geeft Hij aan dat de apostelen het gezag zouden hebben om deze verklaringen af te leggen over de vraag of iemand wel of niet aanvaard werd, wel of niet toestemming kreeg om in de gemeente te zijn, op basis van deze criteria. En alles wat

zij verklaarden, moest erkend worden als datgene wat de hemel — met andere woorden, God Zelf — had verklaard.

Dat wil zeggen: de apostelen konden deze beslissingen nemen met een goddelijke volmacht. En wanneer zij deze beslissingen namen, moest de gemeente aanvaarden dat dit de beslissing van God Zelf was, die door de apostelen op aarde tot uitdrukking werd gebracht.

4

De leer van apostolische successie

De volgende vraag is: hoe zit het met andere leiders van de gemeente die geen apostelen zijn? Hebben zij dit gezag? Wat doen we in een gemeente waarin de apostelen niet aanwezig zijn? We leven nu twintig eeuwen na de tijd van de apostelen, en zij zijn hier niet. Zijn wij daarom tegenwoordig in de positie om naar deze instructies te handelen zonder dat de apostelen hier zijn om te binden en te ontbinden, enzovoort?

Je kunt dit op een paar manieren bekijken. Beide manieren gaan ervan uit dat het apostolische gezag nog steeds voor de gemeente beschikbaar is, maar er zijn twee heel verschillende manieren om dat apostolische gezag in de hedendaagse gemeente te verklaren.

De ene is de manier waarop de rooms-katholieken het begrijpen. De rooms-katholieken geloven in een leer die apostolische successie wordt genoemd. Zij geloven dat de apostelen, toen zij stierven, opvolgers in hun ambt achterlieten in de personen van bepaalde bisschoppen: dat de bisschop van Rome de opvolger van Petrus was en dat de andere bisschoppen opvolgers waren van de overige apostelen.

Daarom, zo wordt betoogd, berustte het apostolische gezag in de generatie na de apostelen nog steeds bij de mannen die de apostelen opvolgden. Vervolgens waren er in de daaropvolgende generatie, en de generatie daarna, en die daarna, weer andere mannen die hen opvolgden. Zo hebben zij een ononderbroken keten van opvolging vanaf Petrus en de apostelen in de eerste eeuw tot aan de huidige paus en de bisschoppen van de Rooms-Katholieke Kerk van vandaag.

Daarom wordt betoogd dat de paus en de bisschoppen van vandaag precies dit apostolische gezag hebben dat aan Petrus en de apostelen werd gegeven, omdat zij op de zetel van Petrus en de apostelen zitten. Daarom zijn zij degenen die dit gezag hebben.

Misschien helpt dit je te begrijpen waarom de Rooms-Katholieke Kerk meende het recht te hebben om bepaalde mensen tot ketters te verklaren, hen te excommuniceren en mensen tucht op te leggen op grond van het feit dat de paus en de bisschoppen hadden vastgesteld dat deze mensen weerspannig waren en niet bereid waren te veranderen of zich naar het onderwijs van de kerk te voegen. Daarom kunnen zij hen tot ketters verklaren, hen in de ban doen, enzovoort, omdat men gelooft dat deze leiders van de Kerk van Rome precies het gezag van Petrus en de apostelen bezitten.

Men meent dat dit apostolische gezag dat Jezus aan Petrus en de apostelen verleende, in elke generatie in hun opvolgers zetelt. Daarom worden de paus van vandaag en de rooms-katholieke bisschoppen als die opvolgers beschouwd, en hebben zij dit apostolische gezag.

Protestanten aanvaarden deze opvatting over apostolisch gezag over het algemeen niet. Het is een van de dingen die het protestantse christendom onderscheiden van het rooms-katholieke christendom, want protestanten geloven niet dat Petrus en de apostelen opvolgers in hun ambten achterlieten. In de Schriften lezen we niets over apostolische successie.

Soms wordt ter verdediging van de katholieke leer aangevoerd dat Judas zich in Handelingen 1 had opgehangen en een van de apostelen dus gestorven was, waarna de apostelen het noodzakelijk vonden om een opvolger voor Judas aan te stellen. Volgens Handelingen 1 werd Matthias natuurlijk gekozen om Judas te vervangen. Daarmee werd het aantal apostelen weer op het oorspronkelijke aantal van twaalf gebracht, in plaats van het bij elf te laten. Zij zeggen: ‘Zie je, daar heb je een beeld van apostolische successie. Een van de apostelen stierf en hij moest worden vervangen.’

Er waren echter andere apostelen die later stierven, en zij werden niet vervangen. Jakobus werd in Handelingen 12 onthoofd, maar hij werd niet vervangen. Er werd geen opvolger voor hem aangewezen. Toen de andere apostelen stierven, vinden we nergens in de Schrift dat zij ooit een opvolger voor hun positie hebben aangesteld, of

dat zij ooit de gemeente zo'n opvolger voor hun positie hebben laten aanstellen. Het geval van Judas lijkt uniek te zijn. En ik denk dat we ervan moeten uitgaan dat een apostel die trouw aan zijn roeping sterft, zijn ambt voor altijd behoudt. Jezus zei tegen de twaalf apostelen:

En Jezus zei tegen hen: Voorwaar, Ik zeg u dat u die Mij gevolgd bent, in de wedergeboorte, als de Zoon des mensen zal zitten op de troon van Zijn heerlijkheid, ook zult zitten op twaalf tronen en de twaalf stammen van Israël zult oordelen.

MATTHEÛS 19:28

Er zijn maar twaalf posities. Het zijn niet duizenden mensen die door de hele geschiedenis heen hebben geleefd die deze tronen zullen bezetten, maar de oorspronkelijke twaalf, met uitzondering van één apostel die afvallig werd en zijn positie opgaf. In dat geval werd iemand anders aangesteld om hem te vervangen. Maar dat ging niet door toen de andere apostelen stierven.

Het is eenvoudigweg zo dat één apostel zijn apostelschap opgaf, waardoor zijn positie vrijkwam. Maar de dood van de andere apostelen liet geen vacature achter, want ook nadat zij gestorven waren, bleven zij de twaalf apostelen. Zij zijn inderdaad de fundamentstenen van de heilige stad in Openbaring 21. Er is dus geen leer van apostolische successie in de Schrift.

5

Apostolisch gezag in de Schrift

Het gezag van de apostelen is echter nog steeds beschikbaar voor de gemeente, maar in een andere vorm. In 2 Timotheus 2 legt Paulus uit hoe volgens hem het apostolische gezag wordt doorgegeven. Bijna aan het begin zegt hij in vers 2:

En wat u van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen die bekwaam zijn om ook anderen te onderwijzen.

2 TIMOTHEÛS 2:2

Let hier eens op. Paulus schreef deze brief, de laatste brief die hij vóór zijn dood schreef. Hij wist dat hij ging sterven. Hij had in de gemeente dingen onderwezen die veel gezag hadden, en hij wilde dat zijn gezaghebbende onderwijs ook na zijn dood in de gemeente zou voortbestaan. Stelde hij Timotheus aan als zijn opvolger? Nee. Stelde hij iemand aan als zijn opvolger? Nee. Wat zei hij? Hij zei:

Timotheus, je hebt gehoord wat ik te zeggen heb. Je hebt deze brief van mij. Je hebt mij horen lesgeven. Er waren veel getuigen die hebben bevestigd wat ik heb gezegd. Geef die dingen in je onderwijs door aan andere mannen, zodat zij die op hun beurt in hun onderwijs doorgeven aan andere trouwe mannen.

Het idee is dat het gezag van de oorspronkelijke apostelen van generatie op generatie zou worden doorgegeven in de vorm van het onderwijs dat zij ons hebben nagelaten. Dit betekent niet dat we in elke generatie levende apostelen zouden hebben. We zouden eenvoudigweg het levende getuigenis van de oorspronkelijke apostelen hebben in de vorm van de Schriften die zij hebben geschreven. Deze Schriften zijn door de eeuwen heen door trouwe mannen doorgegeven.

Ik ga niet beweren dat iedereen die ooit in de gemeente onderwijs heeft gegeven, zelf een trouwe man was. Dat zou duidelijk niet het geval zijn. Maar er zijn voldoende trouwe mannen geweest die de apostolische overlevering hebben voortgezet. Zij hebben de apostolische geschriften doorgegeven, zodat de gemeente ook nu nog in het

bezit is van apostolisch gezag. Dat gezag berust niet bij mannen die een apostolisch ambt vervullen, maar is aanwezig in de vorm van de geschriften van de oorspronkelijke apostelen. Hun gezag ligt in wat zij hebben geschreven.

Het gezag van de Schrift is daarom het gezag dat op aarde bepaalt wat in de hemel al bepaald is. Als je wilt weten of iemand behouden is of niet, of iemand in de gemeente thuishoort of niet, of dat een bepaalde activiteit toegestaan is of niet, dan hebben we geen levende apostel nodig om het ons te vertellen. We hebben de Schriften van de oorspronkelijke apostelen, en daarin hebben zij ons die dingen verteld. Zij hebben ons verteld wie uit de gemeente gezet moet worden en wie niet uit de gemeente gezet moet worden. Wanneer we hun onderwijs volgen, handelen we nog steeds volledig binnen het gezag dat hun verleend is.

Dat is wat Paulus aangaf toen hij aan Timotheus schreef: zo zou het gezag van de apostel worden overgedragen. Zij die de apostel hadden gehoord en zijn brieven hadden, zouden die dingen aan anderen doorgeven. En zij die ze ontvingen, zouden ze weer aan anderen doorgeven, enzovoort. Zo zou het gezag van de oorspronkelijke apostelen in de gemeente blijven voortbestaan.

De gemeentetucht hoort tot op de dag van vandaag voortgezet te worden. En uit de geschriften van de apostelen kunnen we gemakkelijk vaststellen welke personen werkelijk onder de tucht gesteld moeten worden. Het gebrek aan tucht in de gemeente heeft tot enorme compromissen geleid. Paulus zei:

Uw roem is niet goed. Weet u niet dat een klein beetje zuurdeeg het hele deeg doorzuurt?

1 KORINTHE 5:6

Hij sprak in 1 Korinthe 5 over gemeentetucht. Als je de zondaar er niet uitzet, zal hij de hele gemeente verderven. De gemeente heeft de gemeentetucht inderdaad verwaarloosd, en raad eens? Het zuurdeeg heeft de gemeente doortrokken en haar verdorven.

Het onderwijs van Jezus hierover is dus, net als in veel andere gevallen, door de gemeente verwaarloosd, tot haar eigen schade. We doen er goed aan terug te keren naar wat Jezus zei, het te doen zoals Hij zei dat we het moesten doen, en dan maar te zien wat ervan komt. Vaak denken we dat het rampzalig zou zijn om te doen wat Hij zei. Misschien moeten we het eens proberen en zien wat er gebeurt. We zullen onze studie van Mattheüs 18 in het leven van Christus voortzetten.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Lukas 15:7
- Mattheüs 18:15-17
- Mattheüs 18:18
- Mattheüs 16:19
- Mattheüs 6:10
- Mattheüs 18:17
- Mattheüs 18:18-20
- Mattheüs 19:28
- 2 Timotheüs 2:2
- 1 Korinthe 5:6

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.